

BOLETIN OFICIAL

DEL

OBISPADO DE MENORCA

Sumario.—Motu proprio: algunas leyes contra el modernismo y nueva fórmula de juramento, pág. 217.—La Semana Social en Barcelona, pág. 223.

MOTU PROPIO

Quo quædam statuuntur leges ad Modernismi periculum propulsandum

(Continuación)

Generatim vero, Venerabiles Fratres, est in re tam gravi præcipiamus, quicumque in vestra uniuscujusque dioecesi prostant libri ad legendum perniciosi, ii ut exulent fortite contendi, solemniter etiam interdictione usi. Etsi enim Apostolica Sedes ad hujus modi scripta e medio tollenda omnem operam impendat; adeo tamen jam numero crevere, ut vix notandis omnibus pares sint vires. Ex quo fit, ut serior quandoque paretur medicina, quum per longiores moras malum invaluit. Volumus igitur ut sacerdotum Antistites, omni metu abjecto, prudentia carnis

deposita, maiorum clamoribus posthabitis, suaviter quidem sed constanter suas quisque partes suscipiant; memores quae Leo XIII in Constitutione apostolica *Officiorum ac numerum* (1) praescribebat: *Ordinarii, etiam tamquam Delegati Sedis Apostolicae, libros aliaque scripta noxia in sua dioecesi edita vel diffusa proscribere et e manibus fidelium auferre studeant.* Jus quidem his verbis tribuitur sed etiam officium mandatur. Nec quispiam hoc munus officii implevisse autumet, si unum alterumve librum ad Nos detulerit, dum alii bene multi dividi passim ac pervulgari sinuntur. Nihil autem vos teneat, Venerabiles Fratres, quod forte libri alicujus auctor ea sit alibi facultate donatus, quam vulgo *Imprimatur* appellant: tum quia simulata esse possit, tum quia vel negligentius dato vel benignitate nimia nimiae fiducia de auctore concepta, quod forte postremum in Religiosorum ordinibus aliquando evenit. Accedit quod, sicut non idem, omnibus conventibus, ita libri qui altero in loco sint innocentes, nocentes in altero ob rerum complexum esse queunt. Si igitur Episcopus audita prudentum sententia, horum etiam librorum aliquem in sua dioecesi notandum censuerit, potestatem ultro facimus immo et officium mandamus. Res utique decenter fiat, prohibitionem, si sufficiat, ad clerum unum coercendo; integro tamen bibliopalarum catholicorum officio libros ab Episcopo notatos minime venales habendi. Et quoniam de his sermo incidit, vigilant Episcopi ne lucricupiditate, malam librarii mercentur mercem; certe in aliquorum indicibus modernistarum libri abunde nec parva cum laude proponuntur. Hos, si obedientiam detrectent, Episcopi, monitione praemissa, bibliopalarum catholicarum titulo priore ne dubitent: item potioreque jure si episcopales audiant: qui vero pontificio titulo ornantur, eos ad Sedem Apostolicam deferent. Universis deum in memoriam revocamus, quae memorata apostolica Constitutio *officiorum* habet, articulo XXVI: *Omnes, qui facultatem apostolicam consecuti sunt legendi et retinendi libros prohibitos, nequeunt ideo legere et retinere libros*

(1) XXV junii, MDCCCXCVII.

quos vel aut ephemerides ab Ordinariis locorum proscriplas, nisi eis in apostólico indulto expressa facta fuerit potestas legendi ac retinendi libros a quibuscumque damnatos.

IV. Nec tamen pravorum satis est lectionem impedire ac venditionem; editionem etiam prohiberi oportet. Ideo edendi facultatem Episcopi severitate summa impertiant. Quoniam vero magno numero ea sunt ex Constitutione *Officiorum* quae Ordinarii permissionem ut edantur postulent, nec ipse per se Episcopus praecognoscere universa potest; in quibusdam dioecesibus ad cognitionem faciendam censores ex officio sufficienti numero destinantur. Hujusmodi censorum institutum laudamus quam maxime; illudque ut ad omnes dioeceses propagetur non hortamur modo sed omnino praescribimus. In universis igitur curiis episcopalibus censores ex officio adsunt, qui edenda cognoscant, hi autem e gemino clero eligantur, aetate, eruditione, prudentia commendati, quique in doctrinis probandis improbandisque medio tutoque itinere eant. Ad illos scriptorum cognitio deferatur, quae ex articulis XLI et XLII memoratae constitutionis praevio subsunt examini. Censor sententiam scripto dabit. Ea si fuerit, Episcopus potestatem edendi facit et per verbum *Imprimatur*, cui tamen proponuntur formula *Nihil obstat*, adscriptio censoris nomine. In Curia Romana, non secus ac in coeteris omnibus, censores ex Officio instituuntur. Eos, audito prius Cardinali in Orbe Pontificis Vicario, tum vero annuente ac probante ipso Pontifice Maximo, Magister sacri Palatii apostolici designabit.

Hujus erit ad scripta singula cognoscenda censorem destinare. Editionis facultas ab eodem Magistro dabitur nec non a Cardinali Vicario Pontificis vel Antistite ejus vicis gerente, praemissa, prout supra diximus, approbationis formula adjectoque nomine censoris. Extraordinaria tantum in abjunctis ac per quam raro, prudenti Episcopi arbitrio, censoris mentio intermitti poterit. Auctoribus censoris nomen patebit nunquam, antequam hic faventem sententiam ediderit: ne quid molestiae censori exhibeatur vel dum scripta cognoscit, vel si editionem non probaverit. Censores e religionum familiis nunquam eligantur, ni-

si prius moderatores provinciae secreto sententia aulicatar; is autem de eligendi moribus, scientia et doctrinae integritate pro officii conscientia testabitur. Religiosorum moderatores de gravissimo officio monemur nunquam sinendi aliquid a suis subditis typis edi, nisi prius ipsorum et Ordinarii facultas intercesserit. Postremum edicimus et declaramus, censoris titulum, quo quis ornatur, nihil valere prorsus nec unquam posse afferri ad privatas ejusdem opiniones firmandas.

His universe dictis, nominatim servari diligentius praecipimus, quae articulo XLII Constitutionis *Officiorum* in haec verba edicuntur: *Viri eclero saeculari prohibentur quominus absque praevia Ordinariorum venia diaria vel folia periodica moderanda suscipiant.* Quo si qui venia perniciose utantur, eo, moniti primum, priventur.

Ad sacerdotes quod attinet, qui *correspondentium* vel *collaboratorum* nomine vulgo veniunt, quoniam frequentius evenit eos in ephemeridibus vel commentariis scripta edere modernismi labe infecta; videant Episcopi ne quid hi, contra quam siverint, moliantur, datamque potestate n, si oportet retractent. Idipsum ut religiosorum moderatores praestet gravissime abmonemus: qui si negligentius agant, Ordinarii auctoritate Pontificis Maximi provideant. Ephemerides et commentaria, quae a catholicis scribuntur, quoad fieri possit, censorem designatum habeant. Hujus officium erit folia singula vel libellos, postquam sint edita, integre attenteque perlegere: si quid dictum periculose fuerit, id in sequenti folio vel libello corrigendum injungat. Eadem porro Episcopis facultas esto, et si censor forte faverit.

V. Congresus publicosque coetus jam supra memoravimus, utpote in quibus suas modernistae opiniones turripalam ac propagare student. Sacerdotum conventus Episcopi in posterum haberi ne siverint, nisi rarissime. Quod si siverint ea tantum lege sinent, ut nullo fiat rerum tractatio quae ad Episcopos Sedemve Apostolicam pertinent; ut nihil proponatur vel postuletur, quod sacrae potestatis occupationem inferat; ut quidquid modernismum sapit quidquid presbyterianismum vel laicismum, de eo penitus sermo conticescat. Coetibus ejusmodi, quos singulatim,

scripto, aptaque tempore permitti oportet, nullus ex alia dioecesi sacerdos intersit, nisi litteris sui Episcopi commendatus. Omnibus autem sacerdotibus animo ne excidant, quae Leo XIII gravissime commendavit: *Sanc-ta sit apud sacerdotes Antistitum suorum auctoritas pro certo habeant sacerdotale munus nisi sub magisterio Episcoporum excreatur, neque sanctum, nec satis utile, neque honestum futurum* (1).

VI. Sed enim; Venerabiles Fratres, quid juberit a Nobis praeceptionesque dari, si non haec rite constanterque servantur? Et ut feliciter pro votis cedat, visum est ad universas dioeceses proferre, quod Umbriorum Episcopi, (2) ante annos plures, prorsus prudentissime decreverunt. *Ad errores, sic illi, jam diffusos expellendos atque ad impediendum quominus ulterius divulgentur, aut adhuc extant impietatis magistri per quos perniciosi perpetuentur effectus, qui ex illa divulgatione manarunt; sacer- Conventus, sancti Caroli Borromaei vestigiis inhaerens, institui in anaquaque dioecesi decernit probatorum utriusque cleri consilium, cujus sit pervigilare an et quibus artibus novi errores serpent aut disseminentur atque Episcopum de hisce docere, ut collatis consiliis remedia capiat, quibus id mali ipso quo initio extingui possit ne ad animarum perniciem magis magisque diffundatur, vel quod pejus est in dies confirmetur et crescat.* Tale igitur consilium quod a vigilantia dici placet, in singulis dioecesibus institui quamprimum decernimus. Viri, qui in illud adsciscantur, eo fere modo cooptabuntur, quo supra de censoribus statuimus. Altero quoque mense statoque die cum Episcopo convenient; quae tractarint decreverint, ea arcani lege custodunt. Officii munere haec sibi demandata habeant Modernismi indicia ac vestigia tam in libris quam in magisteriis pervestigant vigilantem; pro cleri juventae incolumitate, prudenter sed prompte et efficaciter praescribant. Vocum novitate caveant, memine-

(1) Litt. Encycl. *Novissima*, VIII febru. MDCCCLXXXIV.

(2) Act. Cons. Epp. Umbriae, novembri MDCCCXLIX, tit. II, art. 6.

ritque Leonis XIII monita: *Probari non posse in catholicorum scriptis eam dicendi rationem quae, pravae novitati studens, pietatem fidelium ridere videantur, loquatursque novum christianae vitae ordinem, rotas Ecclesiae praeceptiones, nova moderni animi desideria, novam socialem cleri vocationem novam christianam humanitatem, aliaque id genus multa.* (1) Haec in libris praelectionibusque ne patiantur. Libros ne negligant, in quibus pia cupisque loci traditiones aut sacrae Reliquiae tractantur.

Nec sinant ejusmodi quaestiones agitari in ephemeridibus vel in commentariis fovendae pietati destinatis, nec verbis iudicium aut despectum sapientibus, nec stabilibus sententiis, praesertim, ut fere accidit, si quae confirmantur probabilitatis fines non excedunt vel praepredicatis nituntur opinionibus. De sacris Reliquiis hoc teneantur. Si Episcopi, qui uni in hac re possunt, certo norint Reliquiam esse subditiciam, fidelium cultu removeant. Si Reliquiae cujuscumque auctoritates ob civiles forte perturbaciones vel alio quovis casu, interierint; ne publice ea proponatur nisi rite ab Episcopo recognita. Praescriptionis argumentum vel fundatae praesumptionis tunc tantum valebit, si cultus antiquitate commendetur, nimirum pro decreto, anno MDCCCXCVI a sacro Consilio indulgentiis sacrisque Reliquiis cognoscendis edito, quo dicitur: *Reliquias antiquas conservandas esse in ea veneratione in qua hactenus fuerunt, nisi in casu particulari certa adsint argumenta eas falsas vel suppositas esse.* Quam autem de piis traditionibus iudicium fuerit, illud meminisse oportet: Ecclesiam tanta in hac re uti prudentia, ut traditiones ejusmodi ne scripto narrari permittat nisi cautione multa adhibita praemissaque declaratione ab Urbano VIII sancita; quod etsi rite fiat, non tamen facti veritatem adserit, sed, nisi humana ad credendum argumenta desint, credi modo non prohibet. Sic plane sacrum Consilium legitimis ritibus tuendis adhuc annis triginta, edicebat: *Ejusmodi apparitiones seu revelationes neque approbata,*

(1) Instruct. S. C. NN. EE EE XXVII janu. MCMII.

neque damnatas ab Apostolica Sede fuisse, sed tantum permissas tanquam pie credendas fide solum humana, juxta traditionem quam ferunt, idoneis etiam testimoniis ac monumentis confirmatam. (1)

Hoc qui teneat, arctum omni vacabit. Nam Apparitionis cujusvis religio prout factum in somno spectat et *relativa* dicitur, conditionem semper habet implicitam de veritate facti: prout vere *absoluta* est, semper in veritate nititur, fertur enim in personas ipsas Sanctorum qui honorantur. Similiter de Reliquiis affirmandum. Illud demum Consilio vigilantiae demandamus, ad socialia instituta, itemque ad scripta quaevis de re sociali assidue ac diligenter adjiciant oculos, ne quid in illis modernismi lateat, sed Romanorum Pontificum praeceptionibus respondeant.

(Concluírá.)

(1) Decret. II majii MDCCCLXXVII.

LA SEMANA SOCIAL EN BARCELONA

Á los católicos sociales

Por acuerdo de la comisión permanente de las *Semanas Sociales de España* se celebrará la *Quinta* en Barcelona, del 27 de Noviembre al 4 de Diciembre de 1910.

Las *Semanas Sociales* tienen una finalidad utilísima en nuestros días: la de dar á conocer y vulgarizar las doctrinas de la verdadera sociología respecto de las múltiples cuestiones sociales planteadas en nuestros agitados tiempos. Nadie puede desconocer la existencia de tales cuestiones, que no quedan relegadas á las aulas y los libros, sino que trascienden á todas las manifestaciones de la vida social.

El rompimiento con la tradición, aboliendo instituciones populares antiguas, la nueva organización de la industria producida por los adelantos en la maquinaria moderna; las grandes multitudes de obreros que se reúnen en las ciudades industriales, y sobre todo, las nuevas y diversas doctrinas morales, económicas, jurídicas y sociales que

se predicán y propagan en nuestros días, han planteado problemas gravísimos que tocan á los mismos fundamentos de la sociedad y que interesan á los hombres de todos los estados y condiciones.

En circunstancias tales, que constituyen uno de los momentos críticos de la civilización humana, se requiere, ante todo, la luz esplendente de principios firmes y seguros para resolver los graves problemas suscitados. No es menos urgente la acción mancomunada y enérgica de los hombres de buena voluntad para resolver los pavorosos conflictos que surgen á cada paso en el mando de la producción y distribución de la riqueza. A ora bien: nada más eficaz para asegurar ambos ideales como esos breves cursos teórico-prácticos que, sin el apasionado discutir de los Congresos, antes por el contrario, con las serenas lecciones de maestros escogidos, doctos y experimentados, examinan las cuestiones de palpitante actualidad, ofreciendo la solución que á las mismas da la sana doctrina sociológica, tan distante de quiméricas utopías como de un estacionamiento que, al consagrar todos los abusos existentes, prepare nuevos cataclismos para lo porvenir.

Tales son las *Semanas Sociales*. Sólo el Catolicismo puede ofrecer esa serena y equilibrada sociología que promueve estados más perfectos de una integral y verdadera civilización, respetando siempre los fundamentos esenciales de la sociedad, satisfaciendo las nuevas necesidades, conservando la jerarquía social y la armonía de las diversas clases, y fomentando una participación mayor de los elementos populares en los bienes de la vida y trabajando por su elevación intelectual y moral. Si, sólo el catolicismo social puede prestar las fuerzas necesarias para reducirla, con seguridades de buen éxito, á la práctica. La civilización del mundo ha dicho con admirable exactitud Pío X, «es civilización cristiana; tanto más verdadera, durable y fecunda en preciosos frutos, cuanto es más genuinamente cristiana; tanto más bastarda con daño inmenso del bienestar social, cuanto más desdice de la idea cristiana.»

Imprenta del Sagrado Corazón de Jesús. — Ciudadela.